

DANUTĖ NASVYTYTĖ
1940 IR 1943 METAIS

V. AUGUSTINO NUOTRAUKOS

išraiškos pavyzdžiai ir judesiai besikeičiančiame ritme. Antroje dalyje buvo išpildomi grupiniai ir solo šokiai: Danutės asmeniškios solo šokėjos bei pedagogės ir jos jaunųjų šokėjų pasirodymai publikos buvo sutikti entuziastingai. Pripažindama jos darbo reikšmę, Švietimo Ministerija jai suteikė gimnazijos baigimo atestatą.

1941 m. Lietuvą užėmus bolševikams, pati nesirodydama publikai, ji ramiai ir intensyviai tęsė savo darbą su mokinėmis, du kartus išvesdama jas viešumon. Pirmasis buvo vėlyvą rudenį įvykęs grupinis pasirodymas Profsajungoms Kauno Kultūros Rūmų sporto arenoje, kurio programa susidėjo daugiausia iš stilizuotų lietuvių liaudies šokių, palydimų liaudies dainomis. Atmintin įstrigo "Tekėjo saulelė" ir lyrinės gruzinų dainos "Suliko" interpretavimas ir t.t. 1941 m. pavasarį Vilniaus Miesto Teatre įvyko koncertas, kuriame jaunesniųjų ir vyresniųjų mokinių šokių grupės pasirodė su Danutės choreografijos šokiais ir jau sparčiai pirmyn pažengusios jaunos solistės — Elena Čiurlytė, Liucija Grigaliūnaitė, Meilė Kairiūkšytė, Birutė Vaitkūnaitė ir Aldona Valeišaitė su savo pačių sukurtais šokiais.

Pirmojo bolševikmečio metais Studija neteko kelių pažengusių mokinių: vienos repatrijavę, kitos buvo išvežtos tremimų dienomis į Sibirą. Didžiausias asmeniškasis smūgis Danutei buvo jos sužadėtinio žurnalisto Antano Steponaičio išvežimas ir jį sekanciais metais pasiekusi žinia, kad jis mirė. Pradžioje tarsi suakmenėjusi iš skausmo, vėliau, ieškodama užmaršties ji vėl metėsi su didžiausiu įkarščiu į savo darbą.

Pirmaisiais vokietmečio metais jai pavyko gauti Studijai tinkamą butą Kęstučio gatvėje už Kauno Valstybės Teatro pastato. Jame ji apsigyveno pati, užimdama vieną kambarį; salonas tapo mankštos, virtuvė virto persirengimo kambariu, valgomasis — mokinių bendravimo patalpa. Antrasis miegamasis buvo paverstas raštine, kurioje taip pat nuolat gyveno viena iš jos mokinių, einanti asistentės pareigas. To pačio aukšto vis-a-vis esančiame panašiam bute, apsigyveno (prieš tėvų norus) keleta jos mokinių, norėjusių savo jauną gyvenimą visai pašvęsti išraiškos šokiui. Su mokinėmis Danutė dalijosi visu savo gyvenimu.

1941–44 metų laikotarpyje Danutė davė kelis solo rečitalius. Šalia publikos pamiltų šokių — lyriškos Banaičio "Lopšinės", Beethoveno "Minueto", De Falla "Ugnies šokio", Sibelijaus "Liūdno Valso", Albenizo ispaniškos nuotaikos "Po palmėmis", Bela Bartok "Amok," žavaus, jaunatviško "Įsimylėjusios mergaitės šokio" (kompozitoriaus nebeprisimenu), Ira